

Г-жа Обрие. (Опомня се. Гледа го неопределено. Става и, отивайки към масата, простира ржка).

Г-нъ Обрие. (Криво схваналъ жеста ѝ, бързо поставя ржка на револвера).

Г-жа Обрие. (Гледа го съ тжжна усмивка) Не се безпокойте, — за нищо въ свѣта не бихъ се докоснала до него. Искяхъ да ви помоля за чаша вода... Тѣй ужасно горятъ устнитѣ ми!... (Взема чашата).

Г-нъ Обрие. (Посѣга да налѣе вода. Ржката му потреперва, неволно и смутено хвърля погледъ къмъ акта, кждето забелѣзва че е приковала погледа си. Пауза).

Г-жа Обрие. (Чашата пада отъ ржката ѝ. Тя вцѣпенена отъ ужасъ стои, безъ да откъсне погледъ отъ акта. После отстъпва назадъ).

Г-нъ Обрие. (Скрива револвера си, а акта хвърля нервно на друга страна, като поставя върху него една книга. Пауза. Кръстосва стаята съ нервни движения). Извинете за моята непредпазливостъ; мислѣхъ че нетрѣбваше тукъ да узнаете... Успокойте се, и се пригответе за пжтъ. И както вий казахте: „Нека забравимъ всичко преживѣно до тоя моментъ. Миналото се е минало, нека се справимъ съ бждащето“. Защо стоите тѣй неподвижна? Може би невѣрвате на очите си?... За съжаление, това което прочетохте въ акта по дуела е вѣрно. Азъ не съмъ виновенъ. Сждба!... Азъ бѣхъ длъженъ да защита покрусената си честъ. (Следъ пауза пристѣпва къмъ нея). Вий ме чухте какво ви казахъ, нали?

Г-жа Обрие. (Клати утвърдително глава).

Г-нъ Обрие. Значи, спокойно ще се пригответе за пжтъ.

Г-жа Окрие. Да, съвсемъ спокойно...

Г-нъ Обрие. (Облекченъ). Значи приятелски ще си заминемъ. Благодаря ви за дето тѣй спокойно посрѣщнахте случилото се (Пристѣпва несмѣло за да ѝ подаде ржка).

Г-жа Обрие. (Отстъпва). Не се изненадахъ... Азъ вече изживѣхъ ужаса отъ смъртта на Октавъ...

Г-нъ Обрие. (Гледа я очудено). Не ви разбирамъ!